

вољно плаћен, само уколико је частан и невезан са ичим греховним.

Свакако да постоје породице у којима се деца рађају једно за другим и не брину се о њима. Овде није проблем у многодетиности – нема разлике да ли је самом себи, остављено једно дете или двоје, или петоро. Сав је проблем у родитељима, који или пију, или се дрогирају, или им једноставно није стало до своје деце.

У многим многодетним породицама деца не само да нису препуштена самима себи, већ још и учествују у васпитању једни других и не само да њихов број не представља проблем за васпитавање, већ постаје управо решење проблема.

Епитимија и уздање

Вратићу се још једном на Књигу Постања и заповести о јеђењу хлеба у зноју лица свога. Све што нам је у животу неопходно, заиста стичемо са муком и то је нека врста епитимије коју човек носи након грехоппада. А шта ми знамо о епитимији? Није нам баш потаман када је добијемо, јер то означава да постоји неки повод који детерминише њену неопходност. А уколико су нам је већ доделили онда се мора испунити. Разумна и по нашим слиама брига о својим материјалним потребама такође представља део епитимије која нам је наложена након грехоппада. Фактички, то је још једна заповест Божја – трудити се и зарађивати свој хлеб.

Уколико није реч о породици, већ о манастиру, и тамо је економ обавезан да прорачуна залихе и средства да би имало довољно за прехрану, одећу за братију и све што је неопходно за богослужења. Уколико не прорачуна све ово, онда нема неке користи од њега. Насупрот томе, испуњавајући своје монашко послушање, ни у ком случају не долази у супротност са Јеванђељем. Међутим, уколико би он стално ишао намргођен и говорио: „Сутра ћемо сви умрети од глади“, иако данас имају све што им је неопходно, он свакако греша против поверења у Бога. Имамо много сведочанстава из различитих обитељи, када су отварали амбаре са увереношћу да су празни, а ови су, чудом Божјим, били препуни пшенице или других намирница. Господ нам је тиме, на свима видљив начин, показао да човек својом сопственом бригом ништа не може да стекне, да се Он Сам брине о нама и ми задобијамо оно што нам је потребно. Јер у Јеванђељу се налазе и следеће речи: „Ако од вас бринући се може придодати расту своје лакат један?“ (Мт. 6, 27). Учините све што од вас зависи, а у свему осталом имајте наду на Бога.

Старац Пајсије је говорио о себи: „Када треба да нешто урадим, ја прво учиним све што је у мојој моћи, а затим станем на молитву, уздижем руке и молим се да Господ допуни оно што не достаје. Ето најлепшег попеченија, најлепше бриге о сутрашем дану.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св.муч. Јоаникије (Лийовац), митрополић црногорско-приморски
свешти Митрофан, митријарх Цариградски
Мт. 6, 22 - 33, зч. 18; Рим. 5, 1 - 10, зч. 88.

Игуман Некшарије (Морозов)

ЗАПОВЕСТ О ТРУДУ И УЗДАЊУ

Не бриниће се, дакле за сушра, призива нас Господ у Јеванђељу (Мт. 6, 34). Међушим, у живошћу, ми смо непрекидно принуђени да се управо око овога и бавимо: учимо, радимо, зарађујемо за хлеб који нам је пошребан, при чему ја желимо онолико колико би нам било довољно до следеће расцоделе. Морамо да се бринемо о своје здрављу, о будућности своје деце и пресцарелих родитеља. Па зар онда није пошћуно немоћуће исцунити зајовест Божју?

Позив на нерад?

У Јеванђељу је речено: *Не бриниће се, дакле, за сушра; јер сушра бринуће се за се. Досца је сваком дану зла свога (Мт. 6, 34).* Ове Спаситељеве речи се могу схватити буквално, али их обавезно морамо правилно протумачити. Нигде у Светом Писму не можемо да нађемо

одобравање нерада. Многима од нас је још из детињства позната изрека: „Ко не ради, да не једе“, која, ма колико да је то чудно, јер је у совјетска времена била широко распрострањена, дословно представља цитат из посланице светог апостола Павла солунјанима: *Ако неко неће да ради, нека и не једе (Сол. 3, 10).* Ван сваке је сумње да би се апостол Павле тешко одлучио на то да ма на који начин противречи речи-ма Христа Спаситеља. И више од тога, читаво Свето Писмо нам говори о томе да је од човека потребан труд – и телесни и духовни. Уколико се вратимо на сами почетак Светог Писма, на књигу Постања, видећемо да је човек добио заповест да у зноју свога лица једе свој хлеб, односно да се труди својим рукама, да се умара и да на тај начин задобија себи потребну храну.

Стога речи „Не бриниће се, дакле, за сушра“, нису позив на

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

нерад. Шта уопште означава „бринути се“, у овом контексту? Преко сваке мере мислити о томе, хоћемо ли имати сутра шта да једемо, пијемо, шта да обучемо. Мислити треба на другачији

икаквог реалног разлога почиње да изједа човека изнутра.

Није тако тешко одредити границу између здраве бриге и сујете. Све што је здраво носи конструктивни карактер. Када

Зашто због разних догађаја патиш и јадикујеш више него што је потребно? Ми се не налазимо изван Божијег промисла, да би нас руководио пуки случај. Према томе, све што нам се дешава, дешава се с Божијим знањем, тако да се неће десити ништа што превазилази нашу снагу!

Нека се угуше у бригаама они, који не верују у Божији промисао. Они су сигурно оправдани. Ми, међутим, који верујемо да је Бог свуда присутан и да не постоји ниједно створење које би било изван Његовог провиђења, нисмо оправдани кад бринемо више него што је неопходно, јер таквим поступком показујемо недостатак вере и про-светљења.

Блажен је човек који се узда у Бога, јер је као лавић без страха (в. Приче Сол. 28;1). Ако је Бог Онај који то допушта, нека буде воља Твоја, Госпode! Јер ко познаде ум Господњи? Или ко му би саветник (Рим. 11;34)? Ко је у стању да испита вољу Господњу? Ако се не обратите и не будете као деца, нећете ући у Царство небеско (Мт. 18;3), односно (ући ћете у њега) кроз веру и незлобивост.

Све подносимо трпељиво, како бисмо задобили Бога сваке твари. Кад трпељиво подносимо патње, истог часа се потврђују будући благослови. Кад смо лишени овоземаљске радости, онда несумњиво сабирамо радост Божију у својим бесмртним душама. Немогуће је да, уз вечну надокнаду, не уживамо она добра којих смо овде лишени.

старац, Јефрем Аризонски

начин: Ја једноставно данас треба да учиним све што од мене зависи, да бих сутра имао све ово. Треба да у својим потребама будем скроман, брижан, треба да радим усрдно, али уз то да избегавам страх, немир, унутрашњу сујету, која се појављује код човека који не верује Богу и Његовом Промислу о себи. Овај се страх на крају крајева јавља и код људи који већ имају све што им је неопходно, али са великим сумњама и неспокојством очекују сутрашњи дан. Овај страх, без

човек прорачуна своје снаге, средства, промисли о свим околностима, и не узнемирава се због овога, већ се, напротив осећа још спокојније и сигурније, онда се то може назвати здравом, нормалном, бригом. При томе, уколико је човек верујући, онда он схвата да се његови планови могу и кориговати у сагласности са вољом Божјом. Што значи: нека и буде тако, јер ће се на крају све окренути на корист. Када се, пак, човек непрестано налази у овим мислима, у бригама, када

га овај страх мучи и приморава да користи средства за смирење, онда је човек свакако већ престоупио границу здравог односа.

Узми све што ти живот пружа

И зраз: „Не брини се о сутрашњем дану“ по расуђивању неких људи добија сасвим обратни смисао: живи безбрижно, живи за данашњи дан, „узми све што ти живот пружа“, не размишљај о последицама. Очигледно је да оваква замена теза може настати само у свести човека који своју представу о томе како правилно проживети овај живот црпи из ма ког другог извора, само не из Јеванђеља. Ово би пре била чак и нека врста сатанске идеологије, јер је познато да је један од постулата савременог сатанизма: „*овде и сада*“, то јест, неопходно је да добијем све што пожелим, управо овде и управо сада, не поштујући никаква морална нити материјална ограничења.

А откуда оваква замена теза? Она наступа онда када човек изгуби веру. То је оно о чему је говорио Достојевски: „*Ако нема Бога, онда је све дозвољено*“. И уколико не постоји вечни живот, онда се јавља жеља да се задобије максимум уживања од свакога дана земаљског живота. Човек једноставно не поставља себи питање: „А шта затим?“, или га чак и задаје и даје себи одречни одговор на њега: „Никакво *зашим* не постоји.“

Уколико би смо наставили овај разговор о замени теза, треба напоменути да често оптужују

многодетне породице због наводног одсуства бриге: Ето, људи рађају децу и не мисле о томе како ће их васпитати. Такве се породице у самој ствари често сусрећу са животним и финансијским проблемима. Али како ја то видим, наведена формулација питања је сасвим неправилна и непримерена. Која се алтернатива предлаже као пандан овоме? Да се бавимо планирањем рађања? То уопште није хришћански приступ. Ми видимо породице где родитељи желе да имају децу, а Господ им их не даје; и видимо породице у којима заиста постоје одређене материјалне тешкоће, недостатак материјалних богатстава, па се опет деца рађају једно за другим. И ово је дело Промисла Божијег. Долазак свакога човека у овај свет јесте увек својеврсно чудо. Није га било, а затим се појавио. И мени се чини да ово и треба управо прихватити као чудо и вољу Божју, а не прекоревати људе за безбрижност.

А то колико ће дете успети да се снабде неопходним, то свакако не зависи од тога колико се деце роди, већ од тога какв живот родитељи воде: колико су тражени као професионалци у својој области, колико су се они својевремено трудили да би постали такви професионалци. Ето на шта се треба фокусирати, а не на број деце. На крају крајева, нема ништа лоше у томе да човек савлада професију која ће му омогућити да чврсто стоји на земљи. Али не треба, с друге стране, ни безнадежно туговати, када из неког разлога посао није до-